

БОЖИЕТО МИЛОСЪРДИЕ КЪМ НАС

Много страдания търпи човек в течение на определеното му за живот на земната време. И болести, и душевни мъки, и зло, сторено му от близки и от непознатия, и падения вследствие на извършени грехове, и страх, и смърт. Но след нощта винаги идва ден и след злобата просветва лич надежда - истина, красотата и любов сменят неправдата.

Страдащият се моли в самотата си за пощада и избавление. И то, Всемилостивият Бог обръща лице към него и го избавя, протрягъл пълната си с благодат десница към измучения и слепотен човек и го извежда на светло и топло. Човекът знае, че страданията може още утре да го връхлетят с нова сила, но днес той е здрав, щастлив, днес болката е облекчена и раните са успокоени. И оми, който с мъка и плещ е мълял молитва за по-добро, сега върта поглед към небесата и казва смирено на Господа: "Благодаря!" И неговото мъчно благодарение става част от великото ангелско словословие, част от богослужението, принашено на Твореца от всички, що диша.

Когато Господ Иисус Христос изиде по чудесен начин погрозилите помощ от Него десетима прокажани, "едни от тях, като видях, че е изцелен, върна се, прославяйки Бога с висок глас и падна ничком пред нозете Му, като Му благодареше". Върна се другоредецът, самарянинът, този, от когото благочестивите киди се гнусяха повече заради неправдата му върху, отколкото заради нечестото му излизане от прокажаната земя. В края на Господ Иисус Христос в ливна на благодарност падна само един от десетите и чу скръбните Му думи: "Наши десетимата се очитиха? А де са деветте? Как не се намериха и други да се върнат, да въздадат Богу слава?" Според Моисеевия закон всеки, очитил се от прокажа, е трябвало да престой определено време в специално посвещена към храма, за да преценят свещениците в краи на задължителния срок дали очитването е действително, дали човекът наистина е изцелен. След определеното ритуално умиване и принасяне на жертва той ставал отново пълноправен член на юдейското общество. Явно е, че дванаймата излекувани чрез Христовото чудо киди са държали да изпълнят закона час по-скоро и да го върнат към семействата и близките си. Но в старанията си да изпълнят буквата на закона, те забравили най-важното - онова, което би могло да спаси и душе им, след като телата се очитили; онова, което не забравил смиренят другоредец, който с благоговение благодарил. И по Божия воля и милост получил избавление и от по-старшото, от греховете си: "Стани, иди си: тволятира ти спаси."

Господ Иисус Христос простил греховете на този човек, приглежавал "голяма вяра" и го отпуснал здрав не само по тело, но и по душа, за разлика от другите деветимата. Така съвършенството станало естествено за онези, който като самарянин криво разбирал наредбите на Закона и учението за Единия Бог, но който също и искрено вярвал в Него.

"Един е Бог и Отец на всички", а ние - "слуги негодни". Един е Бог и всички нас - вярници и неверящи, християни и другоредци - Той е сътворил и ни е дал сърце и разум да Го обичаме и да Го търсим, да Го славим и да Му благодарим за здравео, за щастие, за живота, но и за мирата на блавеста. От Него произтичат благодатта и в Него е най-висшето благо - вечният, блажен живот. От нас се иска по-малкото - да Му се кланяме "с дух и с истина", за да заслужим това благо, което е най-ценно от всички други блага.

И десетимата прокажани наричаха Иисус Христос: Наваник и Го молеха за милост, използвайки по такъв начин вярата си в дивните Му от Бога сила и власт. И десетимата се очитиха от страшното страдание, смятано от юдеите за наказание за извършени тежки грехове. Но един само се върна, падна ничком, прославя и възблагодари, и така свидетелства и своето покаяние, получи спасение и спечели вечния живот.

Заведо да паднем и ние заедно с праведния самарянин пред Вселоподеля Бога и да благодарим, като се кланяем и въздаваме Богу слава за великите Негови блага, които проваля към нас, негодните Негови раби. Амин!

Стефан Кирал КИРАДЖЕВ

СВ. АТАНАСИЙ И СВ. КИРИЛ АЛЕКСАНДРИЙСКИ
икона от 19 в.

Тържар, гл. 3

С деля на Православията въздизните, цялото заслонило поганците и станатие слави победителен; всичко с благочестие обогатитие, Църквата много украситие; достойно намеритие Христа Бога, който ни дарява велика милост.

ДА БЪДЕМ ЕВТИМИЕВИ СЛЕДОВНИЦИ

На 20 януари 1996 г. беше чествана паметта на една от най-светлите личности в нашата история св. Евтимий, Патриарх Търновски.

Правинният ден започна със с. Литургия в храм-паметник "Св. Александър Невски", отслужена от предстоятеля Великия епископ Палатков. Върховеня проповед за живота и делото на светеца - учител, наставник и духовен водач, прогнание хравовит свещенослужител свещ. д-р П. Милчев.

След богослужението по инициатива на Православното християнско движение "Св. Евтимий, Патриарх Търновски", всички присъстващи богомолци бяха поканиени на лийтний шествие по бул. "Васил Левски" до паметника на св. Патриарх в центъра на София. В шествието участвали около 100 души. В шествието участвали Доростолският и Червеният митрополит Неофит, Великия епископ Палатков, хравовото духовенство, младежи и девойки - членове на православното християнско движение - организатори на празника, представители на фондацията "Св. Патриарх Евтимий Търновски", ученици от 41-во училище, члът патриот и светлицата - членове на православното християнско движение. По целия път до паметника звучиха църковни песнопения, изпълнени от членовете на православното хри-

стианско движение.

Пред паметника беше извършено шествие и подписания венци и щети, след което множеството се отдрани към църквата "Св. Седмочисленици". Тук, в градината пред храма, гострителият единодушно изразиха идеята за необходимостта от религиозно грамотност.

"Нашата Църква изкуду за религиозна грамотност - каза Марин Върбанов, председател на ПХД "Св. Евтимий". - Нека получи члършено еднине члърше за вярата. А това е възможно единствено посредством грамотността. Това е, което св. Евтимий ни завеща." Доростолският и Червеният митрополит Неофит проговорише вярно слово за правина и делото на св. Патриарх Евтимий. "Този ден не е неговият рожден ден - каза митрополитът. - Този ден не е и дният на неговата смърт. Този ден е неговият лийтний ден, защото на 21 януари св. Православна църква отдава почит и волтавана възхваля и към св. Евтимий Великия - небесния покровител на св. Евтимий Български."

НА СТ. 6

НА СТ. 5

НА СТ. 4

НА СТ. 3

НА СТ. 2

НА СТ. 1

НА СТ. 0

НА СТ. -1

НА СТ. -2

НА СТ. -3

НА СТ. -4

НА СТ. -5

НА СТ. -6

НА СТ. -7

НА СТ. -8

НА СТ. -9

НА СТ. -10

НА СТ. -11

НА СТ. -12

НА СТ. -13

НА СТ. -14

НА СТ. -15

НА СТ. -16

НА СТ. -17

НА СТ. -18

НА СТ. -19

НА СТ. -20

НА СТ. -21

НА СТ. -22

НА СТ. -23

НА СТ. -24

НА СТ. -25

НА СТ. -26

ПРОИЗХОДЪТ НА МОЛИТВАТА "ОТЧЕ НАШ"

Интересно е, че Христос не всякога веднага избирал от Него ученици в уменото да се молят. Веднъж, когато Той се приближил при тях след молитвата (Спасителят обхваща със Своят Отац предно нощем, сам, на високи места), те помолват да ги научи как да се молят. По-късно Му тримата на с. Йосиф Крестови, които научава на това последователно си (Лука 11:1). В отговор Исус им предава съдържанието на г. нр. Господна молитва, която започва с думите "Отче наш". Възниква въпросът: възникнала ли е Христос в момента, когато изрича тази молитва, или тя е съвършен израз на стощението към Бога, свързан с традиционните литургически форми на арабския народ? Това изглежда поглед върху когото, с който се поглежда молитвата "Отче наш".

В центъра на евреятски живот и благословение никато и сега стои една молитва, известна с три твърдения: 1) "Шемоне есре" (осемнайсет), защото първоначално се състои от 18 благословения; 2) "Амидя" (просьба), понеже евреите молят на я казват сдарице; 3) "Тефила" (молитва). Тя е много древна. Последната и редакция датира от ок. 100 г. сл. Хр., когато се добавя 19-то благословение. Тази молитва е основна част на уранните, обедните и вечерните служби в синагогите. Вързките първо я прошехват, след което водят и четя гласно. Молитвата се състои от три начални изговора с думите: "Ще святим Твоято име в света, както се свети то във всичките небес", 13 моления за умдрост, изцеление, прощение на греховете, избавение от нужда и напаст и изграждане на Месия - "младшичката Девдара", както и три завършващи благословения към Свещеника - "накъм на нашия живот и щя на нашето спасение". Евреите казват найчесто тази молитва за три минути. Тя е задължителна за всички евреи. Говорил е и Йоан: "Осминайсетте трябва да се казват всекидневно" (Матей, трекат Бероакт 4:4). Това е една от първите молитви, които са изричани в Христосовата църква.

Възниква въпросът: възникнала ли е Христос в момента, когато изрича тази молитва, или тя е съвършен израз на стощението към Бога, свързан с традиционните литургически форми на арабския народ? Това изглежда поглед върху когото, с който се поглежда молитвата "Отче наш".

Молитва от равина Елиезер (I век сл. Хр.): "Да бъде Твоята воля на небето също; дай душата ми на тази, която да бъде от Теб долна (на земята) и стори това, което за Теб и най-добро. Благодарен си Ти, Господи. Който гледаш към молитвата".

Формулировката в началото на "18-те" силно наподобява на "Отче наш". "Ще святим Твоята име в света..." Ти върви обществено, докато в Господната молитва изречението е модерирано императивно или пожелателно: "Да се свети Твоята име...". Забелязваме ли изразите "да бъде Твоята воля" и "на тази земята..." (на земята) "долу", които съвпадат с "Отче наш"? Трябва да се подчертаят и съвпаденията паралел между думите "дай душата ми" в молитвата на Елиезер и "изваби ми от злоло" (или "от лукавия") в Господната молитва.

Същият трекат Бероакт продължава с молитвата на други евреятски мъдрави: "Нуждите на Твоя народ, Израелю са много, но той не знае как да се моли за тях. Да бъде Твоята воля, Господи, Боже наш, да храниш всекиго и да даваш на всеки човек това, от което се нуждае. Благодарен си Ти, Господи. Който гледаш към молитвата". Тези проби на най-необходима прекожна сила намогат за "нашия живот" в Христосовата молитва.

Изводът е, че както ревините дават на учениците си съвършени евреятски на 18-те благословения, така и Спасителят поучава апостолите с молитва за слушане, която няма взаимности: да се казва целият текст. Това да се продължило, че обикновено Христос и Неговите последователи се молят с много по-използваната всекидневно традиционна молитва. Сигурно е, че не изпускат прошевата за изграждане на Месия, защото Самото Божие Слово е сред тях "плътно с благодат и истина" (Йоан 1:14). Дотогава 18-те благословения и по-голямата са изричат от найбожия корей, представител на един мълък и семизаговорен се негр, "Отче наш" се казва от хилядолуч християни по целия свят с увереност и надежда.

Ст. асист. пиринския Павел СТЕФАНОВ

СТРАТЕГИЯ НА СЕКТИТЕ

Многократно в "Църковен вестник" са публикувани материали за острите секти и латентно-отворените на робостта им върху обществото. Упоменават се общности и общности, с които те служат сектантските мисловни системи. Използват се всички средства за постигане на конкретни цели. Сред тях са и такива, които се прилагат в медицината за лечение на определени заболявания. За здравето хора обаче използването им може да има неопределени последици. Духовните водещи в сектите без укоризнения използват гледа, изотонични, наркотици; поставят последователите си в екстремни ситуации; въздействат

върху личностното мислене. На изпитанията в роднинския свързаници диверсия във обществото. На провеждането от сектите конференции и семинари се събират плъна информация за забърбуването. Използват се за вербуването и всички данни за изградата в съответните ръководещи международни центрове, като държат щателно се обработват и впоследствие биват рационално използвани.

Сектите развият широкообхватна издателска дейност: книги, дискове, брошури, плакати и други материали, предимно вестници за реклама, и учебни пособия. Нагледно във все повече вниманието им се насочва към те-

левизиата и редкото като нови средства за въздействие върху обществото.

Почти всички секти се проследяват и настъпват в Божествения започва с използването на някои от християнските догми и въздействат в самостоятелност и истинност на съществата си. За острите прошеват се наляга а на личното обичане на поговорите. а също на периодични хипнотични сесии. Ако тази метода не дават резултат, често се прибегва до покулги, зложел, изваждане и т. н. Не са редкост абнациите за безплатни пълзания и реализация (следване, специализация, работа) в чужбина - тази "светли" хориците са особено примамливи за младите. А "хитните платна" на светките са насочени преди всичко към тях като потенциално по-лошата. Използва се фотия, че повечето от 15-20 годишните юноши не са изградени личностности, нямат добре оформени собствени защитни механизми. Особени успехи в приобщаването към дадена секта има сред хората с физически недъзи, по-слабостта психика или изпитващи в момента криза на криза. Изобщо предпочитат се слабоумните, наивните, обрканите.

Когато не може да се подготви директно към младите, се търсят нови "възможности" в лицето на техни преподаватели или на чужди гледащи учители, преподаватели във висшето училище и др. Не са стигнати без внимание и служители с достъп до каварите. Погледите на сектантите водещи се насочват и по-нагоре - към хора от политическия класове на обществото, като с това целта, от една страна, успява да повлияе на своите организации, а от друга - придобиване на по-голямо влияние върху обществено-икономическия живот в конкретната страна.

При обрбането на духовно-

да спомогнат. Директната дейност на сектите, започва с явна и неясна. "Оценяват" им гледават множествата гледа, най-съществени от които са лични абстрактности на сектантските механизми; действително на страната, в която действат; започват в младите хора не чувството за духовно и национална идентичност.

Р. ХРИСТОВА

Внимание

АНТИХРИСТ ДЕЙСТВА ЧРЕЗ КОМПЮТРИТЕ

Все по-често по страниците на световния православен печат се появяват съобщения за правни и действия, свързани с антихристия. На различни стоки, фермени марки, кредитни карти и баннети има изобразено, явно или замаскирано, числото на антихриста (шестстотин шестст и шест). Понякога цифрите са обрнати. На книжния пазар може да се видят и книги, балазани с това число - съвети за градичаря, обрнати с разцетите и др. Освен числото се използват различни масонски и сатанински символи. Достатъчно е да си припомним масонските триъгълници и пергели, изобразени на Българската Банахота от 2000 г.

В компютърните мрежове целият свят започва да действа компютърния вирус - 866. На двамаст и латини казва този вирус два специални комбинации от цифрите, които предават на човека хипнотичен тоанс. Следватата картина е програмата на вируса, разпръхна подсъзнателно, довежда до рязко нарушение на съвдечния ритъм и на съвдечия, както и до така наречената възможност игра - хипнотично разширяване и свързване на кръвоносната система. В резултат на това мозъчните кръвоносни съдове на издържат и човешки пред едрани умират от тежкия мисловен кръвоизлив.

Да се молим, братя и сестри, чак до-като се обрнати думите на св. апостол Павел, казващи във Второто послание до солуните: "Това е и ще се открие безаконнието, което Господ Исус ще открие с дъха на устата Си, и чрез блъсна на Своето пришествие ще изтрие!" (2 Сол. 2-8). Дал Ела по-скоро, Господи!

Съобщава д-р Любимир МИЛЧЕВ, патриархския евангелист, лекар

ПАТРИАРХ МОЙ ЕВТИМИЙ

Патриарх мой, Евтимий, към теб приближавам
през беда на годината с устремен ход.
Че амеце ме чутюният поиник пераен,
увенчал твоето дело и светля живот.

Виждам как ти, от труд и от грижи приведен,
без боязни заставиш пред зъз Бахзид.
Как стоиш ти – безстрашен, величествен, бледен,
за смъртта си готов там, над крепостен зид.

Разтреперва се, сива се в чудо рхката,
осмелила над теб да простре ятаган.
Как стоиш на найбре сразена тълпата!
Как разбляга се плашена турската сан!

Патриарх мой, Евтимий, ти спираш – за промка
сред нещастно стадо от верни чеда.
И отпраща се бегът на вонята моцнен...
И заплаква море христалобити чеда...

Чувам как ти изричаш процалия завети.
Без миро ти показваш злочестен народ.
Че на Вишната Троица връчваш навеки
там сиротното стадо под Божия свод.

Гордо ти и царствено тръгваш в изгнание клето,
в Македония сочи събощинат път.
За прощавката плаче сиротно небето,
че оставиш загинали родния към.

Патриарх мой, Евтимий, за твоето дело
приеми днес поклон! А рхката светва
позволи да целуна със сведено чело.
Патриарх мой, закрилни бди ти в света!

Марина СИМОНОВА

На Света Троица ви оставам – и сега, и навеки ЗАВЕТЪТ НА СВ. ЕВТИМИЙ, ПАТРИАРХ ТЪРНОВСКИ

В историята на един народ остават имената на всички личности, често тръскателе в бездъното странствие на миналото с дълбестни провали. Излязте им, съзвонени в народната памет, да осигурят достолепството ни на народ и името, култура, бъдеще. Народната светост всеки едно събитие или пише да не отише в забвение, ако е било същезначително за българинството.

Нека се върнем назад във времето. В 16 в. не само България, но и целият православен свят са изпадали в събота и почит името на княз княз Евтимий, по-точно патриарх Търновски. Като божия свещеника неговата личност съдържаха любов, трудолюбие, всестрастност. На верност към Християнството поучил неговият учител, преподобник Теодосий Търновски.

Монашески живот на св. Евтимий преминал в различни места: Цариград, Атон, остров Гилос (предполагат, че връщането си бил не в четинето), отново Цариград и накрая Търново.

След като постралил църквата "Св. Троица" близо до града, около свещата се събрали ученици и възникнал манастир. Той станал разсадник на българската книжовност и въздъжение на датата. Богата култура, от тревнолюбие на Български патриарх. Св. Евтимий въвел поправки в Българския молитвенник, събранио с гръцките преписовници, обновил българския книжовен език с формиите на съвременния говор и изпразнил българския православен. Успяващността се един от най-важните компоненти на една народност – езика и св. Евтимий е продължител на княжеското дело на царя-просветителя туркулопта. Няколко века преди това св. Кирил Философ обединил света за признание: "И как вие не се срамувате, като принавяте сами три езика и като повяляете всички

други народи и племена да бъдат слепи и глухи?... Че ние познаваме много народи, които разбират български и които говорят Български език със свой език...". Много години по-късно българският език ще стане един от малкото бивари, свидетелстващи за отминалото величие на България, за българската самоличност през петвековното турско иго.

След смъртта на патриарх Йоанисий в 1378 г. св. Евтимий е избран за Търновски патриарх. Като човек с блестяща пасторска умения, добросъвестна подготовка и божия душевност, той спазвал народа си в божественото поно на православната вера.

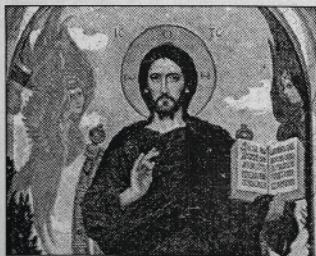
По тази и деленици земни познавали св. Евтимий като мъдр народен вожд, учител и наставник. И такаъв той останал до края. Когато на 17 юли 1393 г. пада Търново под властта на османците, "последният българин и последният цар" отзова само св. Евтимий, патриарх Търновски. Той смело заставал пред персбителите, молейки пощадя за мирното население. Обещания били дадени, но много скоро в еден от градските църкви били избити 110 видни търновци. Св. Евтимий безстрашно защитил народа си и изобличил османската варварщина. Той като Бой се зявлял за всеки Свояугодник, рече на Евтимийе галган се зявляване на ют, казваше в Бачковския манастир, и това са последните сведения за него. Но дебитят пастор е оставил своите нещастни думи за народа си, нечий отчаен глас извиквал: "На кого ни оставиш, добри пастор?" Съветът отговорил: "На Света Троица ви оставам – сега и навеки!"

В тази дума е събрано упованием на всеки българин за св. Евтимий, патриарх Търновски. Той смело заставал пред владее на един народ сила на прага на провалящото империум – дълга и тежко робство? Като най-добрият защитник през варварското иго и чуждата вера св. Евтимий е прозрал Св. Троица, едноличност и неразделна. Никояв цар и никояв бояз не се успели да грекосят православието близо на България. Народ е спазвал верата на добротата си и самоличната традиция в продължение на пет века. От историческата си спазвал имало народи, чиято слава останала само в историята. Слава на Бог, че извадил народния наша победна съдба и не дава му и днес участват и творят световния прогрес.

На св. Троица добрият пастор ни оставя, над нас възглавява и светия завети, за да бдем народ с култура и името. Всеки българин се поклонява пред светия към св. Евтимий, патриарх Търновски, а се моли с надежда: "Съпостичащи подвигт просия и по достолепство на православието прелест се вялчати, откъдето с личите на боголюбивостта и добродетелите озари всички и нещата на безгрешно личествата наши. А сега, като принавяте, вярно престоя в тояв Български патриарх, Светимия, мой Христе, нашия Бог, за тези, които пленят твоята гомат!"

Ралица ВЪЛКОВА

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Продължава от бр. 2

Свещеникът е избран между човешките като Авраам и е поканен от Бога като Самуил. Чрез тайнството Брак се продължава творческият акт на живота за естествено раждане на човека, а с тайнството Свещенство се продължава делото на спасението за нравственото новороди-

ние на човешеството. Както човек от човека се ражда в царството на природата, тъй трябва и човек от човека да бъде воден в царството на благодатта. Бящиците на това духовно новородиление сме ние, свещениците. Свещениците са както свети Йоан Златоуст – са тези мъже, на които е вярно духовното раждане чрез кръщение; чрез тях

се обличаваме в Христа и се пограбваме вечно с Божиим Сия, и ставаме членове на тази блаженна глече (Христа). Затова трябва да ги почитаме повече от всички си, един са ни родители от Бога. Един почитат Иова (Иова 1:13), а други са виновници на нашето раждане от Бога, на Благото лебление, на истинската свобода и благодатното оскуление.

Като църковната камбазария аз излязл над човешката земляща като показват към небото, така и свещениците се издига в обществото, сечейки път към божествените висини, посредничещи между народа и Бога – писан един възгледен. – Който з рече на единичната дна и заключил наредбата като дна Благостен, от различните лесни е избран Плом като песен на Бога, а от едините жилища – Църквата за храм Божий. Той измежду различните служители на народа е изваден свещеник като свой поканен и посланик Благостен, от РЪК, а в човешка измислица е свещеничкото звание и Църквата, тъй че справедливо възгледен намски поет Гюте призна-

вал: "Най-висшето благо, което един човек може да достигне на земята, е освещеността и свещеничкото звание."

Своо съдечно проявление аз предава един свещеник от Бора. Един такъв разказвал, че много трябвало да бъде подготвен от него за приемане на своето Причестие, тъй като положението му от час на час ставало по-тежко и всяки момент се очаквала неговата кончина. Когато свещеникът се доближил до Божия престол, не му издало предходна злопаметна разговор с думата: "Оче, нима ми нужда вече от вас, след няколко часа ще говорите със Самия Бог на небото." След това нервен влостор обаче болният се успелик, извадил се и принавянето Причестие. В един от наставените за религиозни беседи свещеникът разказвал за случилото се и между него и слушателите се повляла беседа за необходимостта от свещеничкото посредничество, както също в църковната изповед политическата най-малко се изважа. Един войник, не се аз здал разум, под влияние на преизявенията в

своя войнички съвет веле думата и зявил: "Умираещият не е искал да спазва служебния път! Нали във всички организации и съюзи, във всички военни и административни поделения царят строг дисциплина, реда и трикото изграждане са селата керемични. Неизбегливо е от попла не в тогава да се отхвърти керемичният ред, който Сам Христос въведе и посочи с думите към децата: "Поживайте! Идете и се поканете на свещениците!" Всички свещеници, зявляващи от край принавянето своите културове, имат със свещеничеството, своя Вера, своя годатствата между Бога,

II.

Всичко обобщава – казва пророкът протопреобител Георги Шавагов – едната от свещените особава е свещените, възгледите. Това се наблюдава дори между живите. В човешкия глч род това е задължителен закон, който поканя от същността на самата човешка природа, от събитията на неговия дум. И такав съществува човешкият ред, от тогава се води такъв ред, че по

ПРЕЛ. МАКСИМ ИЗПОВЕДНИК

Баща на византийското богословие

Без съмнение прел. Максим Изповедник е един от най-изтъкнатите богослови от всички свещенослужески периоди. Негови предшественици главната заслуга за борбата срещу монолатричната ерес (от гр. *monos* – един, и *theologia* – вяра, желание – една вяра или едноименно у Христа).

Прел. Максим Изповедник е роден в 580 г. в аристократическо конституционно семейство и получил всестранно образование. Не би било преувеличено, ако го наречем един от най-изтъкнатите в средновековния християнски мислител. Той започнал кариерата си при двора на император Ираклий в 610 г., когато бил на 30 години. Съдейки по началото, му предстоело блестяща бъдещност. Прел. Максим Изповедник обаче предпочел друг път и след като преброял мнешеството, се оттегил в уединения Хрисополов обител до Халкидон. Интересно е, че той до края на живота си останал влюбен в монаха и викария не претендирай за някаква и да било църковна постове. Неговото омирание му спечалило любовта и уважението на братята. Той пътувал много и в 632 г. посетил Африка, където велел изгради манастирски обител. Като изглежда, в Афинския инакво живял от монаси, които живо следели всички събития. Именно там прел. Максим Изповедник се запознал с владиславския патриарх св. Савробий,

който бил сред защитниците на православното учение, и се отстранил от царския двор с единственото участие в Латеранския събор и бил свещеник на папа Мартин, създърборник за православната вяра.

Към края на 643 г. папа Мартин бил изгонен в Париж, заедно с всички свои надзорници и прел. Максим Изповедник. Тъй като бил обикновен монах, разпитаните го отделили, но обявяването, по-нататък срещу него, било съществено, както тази противпала – богословска и политическа.

Прел. Максим Изповедник бил изпратен в Тракия, откъдето продължил да пише против монолатричеството и да влияе умиело на християните. В 662 г. прел. Максим бил доведен в Константинопол и срещу него, папа Мартин и патриарх Соробрий бил прогнана анатема. Прел. Максим бил подготвил отгово на изказване. Накрая бил осъден на изгонване в манастир в Странна азиатка и оточена джоната (ръка) – този път в Кавказ, където починал (13 август 662 г.) на 82-годишната възраст. Той докарвал побратима на Православната Църква в Шест Божествени Лица (860 г.) при император Константин IV Портоан (665-685).

Съчинявания на прел. Максим Изповедник заемат два тома (98-91) в "Патрологията на франска абат Мич (1875 г.)". Трудностите, свързани с посто

състояние на текста, се увеличават още и от това, че библики вероятно най-систематическият мислител от всички отци на Църквата, прел. Максим Изповедник

никога не писал систематически. Различни аспекти от неговото учение са разпространени в разни произведения. Освен това в език на прел. Максим е тежък и труден за разбиране.

Екзегетическите трудове на прел. Максим Изповедник включват големата книга "Възру различни трудни изречения и Свещ. Писание до Таласий", предствляваща изказване на "Трудни места" в Свещ. Писание, "Пътуване на 59 пасала" и "Кратко изказване на Господствата молата", най-големият богословски труд на прел. Максим Изповедник е "Коментар на различни трудни места в съчиненията на Дионисий Ареопагит и Григорий Богослов". Неговото "Пътуване до Таласий" е много под силното влияние на Псевдо-Дионисий Ареопагит, предствлява първото от този род (мистико-алегорическо) обяснение на св. Писания. В краткия "Диалог с Григор" са съдържащи основните христологически възгледи на прел. Максим. Те са изложени под формата на диалог със същия константинополски патриарх (по I, сменал Сергий, издържавил монолатричеството. След като бил свещеник. Първото отци в Африка, където се възлюбил с прел. Максим. Под влияние на това познание той се отказал от монолатричеството си възгледи, но като се върнал в Константинопол, отново се гредил на пре-

диращите си заблудения.

В богословско отношение-са интересни и писания на прел. Максим Изповедник, много от които представляват догматически послания, в които се анализират монолатричеството ерес. Сред акте-тическите съчинения на прел. Максим следва да се отбележат 400 листи "За любовта" и 200 Трази върху Божественото достойнство на Сина Божий и Неговото възплъщение, които предствляват размисли за любовта и учението за Троицността и изкуплението.

При четане на произведенията на прел. Максим Изповедник се създава впечатление, че на неговия отговор на монолатричеството е в бил импробизация. Четириета до две воли било органически елемент от неговата богословска система и дори ако не е съществувал спорът с монолатричеството, прел. Максим все пак предричал как ще бъде възгледи. Това се създава така, да се отбележи, че само благодарение на прел. Максим всички важни идеи на неговите предшественици – Ориген, Евфрий Гонтарски, кападокийците, св. Кирил Александрийски и Псевдо-Дионисий – замислили своето законно място в Свещ. Писание, и в този смисъл Божие молли да го наречем истински баща на византийското богословие.

Подготвил Емил ТРАЙЧЕВ

ПОКЛОНЕНИЕ НА ЧЕСТНИТЕ ВЕРИГИ НА СВ. АП. ПЕТЪР

Според св. Давид аполоски (2-3 в.), който Исус Христос е родил (10 г. по Хр. – 44 г. сл. Хр.), видял, че убийството с меч на св. Яков, брат Исусова, се поговорило на кидеите, тъй наречено да бъде извадено и Петър през дрифта на кидеите през Бизантия. Ап. Петър бил задържан, хвърлен в тъмница, когато вля вериги и преден на четири четвори воляци, за да бъде изведен. Исус Христос имал изнурено лице. Пасха да изведе Христосе православният пред народа и да се разговори с него. А през цялото това време Църквата изправяла се молела Богу за избавлението на ап. Петър.

През нощта преди да бъде изведен, под Пасха след да тъмница омирание е двесте вериги, между двамата войници, а през вратата да влязи стража. И то, ангел Господен извадил и светилна свещица в тъмницата.

Ангелът побутнал Петър в халкото, събудил го и рекъл: "Стани скорей!" (Лук. 12:7). И веригите паднали от ръцете му.

Ап. Петър напуснал безразсъветно тъмницата, а после и град, за да се разговори с господаря и по други места.

Въста за чудесното избавление на апостола от оковите бързо се разнесло из Йерусалим. Разгневен и бесновит, Исус наредил аквациуната на всички

стражи, които пазели ап. Петър в тъмницата.

В настъпващото суматоха някои от веригите на Христа тайно влязи веригите от тъмницата в мига.

От тялото на апостола, което било възможно влязла веригите получили цялостна сила. Веригите се дълбоко благоговейно почитали тези честни вериги. Прокълни ги пазели, като ги предавали по наследство от род на род и разказвали с трепет на дъщеря си какъв велик акт вършил се оковалите тази вериги.

Така по наследство веригите стигнали в ръцете на Йерусалимски патриарх Евдоким (420-450). И когато благочистиата

императрица Евдокия, съпруга на император Теодосий Максим (408-450), на път се Цезарград минала през Йерусалим, патриарх Ювеналий и подарил тази съществува реликва. По време на престоя си в сащите места императрица Евдокия подстроила много църкви и направил големи дарения, даласи израз на своето благоговение и любов към свещиците.

Един завершилата се Цезарград Петър предала едначе чук дъщеря вериги в халкото, посветен на св. апостола и императорската столица.

Другата верига изпратила в Рим на дъщеря си Евдокия, съпруга на западния римски импе-

ратор Валентиниан III (425-455).

Торбени по благоденствию на правия си, Евдоким грезела с обич и почитание това драгоценен дар и построил храм в чест на апостол Петровите вериги. Там била почитана и друга верига, окованата свети апостол по време на мученичеството му ок. 67 г. сл. Хр. при император Нарон (54-66 г. сл. Хр.).

По-малко Църквата установила на 18 януари да се отдаде почит на св. апостола и молитвенно почитание това драгоценно-таинствено състояние с глмет и чест на св. ап. Петър и за слава на нашата Господ Исус Христос.

З. РАБЕВА

СВЕЩЕНИЧЕСКОТО ЗВАНИЕ

старата, не-античните, възпитават живот в свещеността, род обществото, държавата. Религиозните общности, които се стремят да осъществят религиозно-нравствени цели, на могат да поваят в това отношение изключено, толкова повече, че технически и правдоно знание на духа. И най-важната, че азим възниква религиозно общност, появява се и обичено с особени религиозни и нравствени права по отношение на останалите членове религиозни, възпитават. Когато предците на религиозно общество съществуват, са предците на политическото общество, после на рода, така възникнал бил бащата на семейството – главата на рода. С размножаването на човешкия род и се образувало на политическото общество единици, които се възпитавали не само във основа на единство, но и на единството или рода, но и на единството на целия, освещаваната, възпитаваната, убеждаването, се попълни жреци, проповядатели, поети, философи. Тяхната дейност била различна, но същността е една – религиозно-нравствено

важно ръководство на народа. Тъй като покаяването на религиозни ръководители било приемливо, ако е било за всички на човешкия род, който пак изключен от Творчеството, то не трябва да изразим заключението, че дори и в единството, макар и косвенно, безразличният институт е съществувал във основа на безмислеността установление.

У еврейския народ при планината Синай се появява йерархическият институт по непосредствено Божие повеление (Изв. 28:1-14). Но макар и старозаветното общество да е възникнало по особено Божествено указание, да е установено чрез специално посвещаване, да е осъществявало всички видими функции на пасторско служение – учителство, свещеноръководство и духовно водителство, все пак то е само предобраз на истинското свещенство. Сямото негово, по-нататък, било само обрядов характер с само свещенство, като не получило при посвещението благодатното даро на Светия Дух, се ограничило в областта на свещеноръководството само с извършване

на обреди, които пробуждали у староизаветния юдей съзнание за съвсемна греховност и необходимостта да дойде Иисус Христос. С това се обичаване изстрапуването у еврейския народ издр със свещенически институт и на институт на пророците като лица, надоревени от Господа за всички щети със специални акци-ши благодарити дарове.

Начертано на истинното свещенство е положено в Новия Завет от Господ Исус Христос. "Ако служението на самото по букви... беше тъй съвременно... то как не ще бъде много по-слабо служението на духа? Защото, ако служенията на окованите е свещенство, то много повече служението на оправданното използване със слеза" (2 Кор. 3:7-8) – казва свети апостол Павел. Спасителна на само основел Църквата Христови, но и показвал в Свое лице образ на истинския Пастър на Новия Завет. Апостол Павел, следващи пример, за разлика от юдейските свещенници нарича Исус Христос "свещенник навеки по чина Мелхиседек" (Евр. 7:17). Той Сам Себе си нарича "добър пастър", учител и настав-

ник, но не в смисъл на отричане грезето, а в смисъл, че посочва истинския Пастър, който е истински и неизменно, а следователно и себе си като единствен слеза той по-тъкните на Христос.

ние, а всички по-отнаши пастори възвастават Христовото учение. Стягания, достоянието на всички от тях се определят от това, доколко верно слеза той по-тъкните на Христос.

Следва Ивонка Грозю ГРОЗЕВ

ЧЕТИРИМАТА ВЕЛИКИ

Свещениците от 15 до 21 януари можем да наречем седмица на великите, тъй като през този период св. Православна църква чества паметта на своите четирима велики синови – прп. Антоний (17 януари), св. Атанасий Александрийски (18 януари), прп. Макарий Египетски (19 януари) и прп. Евтимий (20 януари). Трима от тях св. преподобни, т.е. монаси.

В наше време монашеството е ставало почти реакционерно явление, често неразбрано дори от онези, които всъщност се считат за православни християни. Нередко от таква хора се изказва недоумение по повод че илюй грехотен живот на илюй преподобни: "Нима, като живяли в света, не можеш да обичаш Бога? Нима само монасите могат да претендират, че обичат Бога?" Предимо за така мислещите хора ще цитирам един съвременен изследовател на ранното монашество.

"Свърхприродната същност на християнския живот винаги се е издигала от някаква абсолютна израв, която би могла да даде пътя следващо на християнина в отношение към такова израв. А в този смисъл" продължава да цитирам злото, то материята илюй събития, изкушени, илюй. Пътят на християнина ства път на борба. Не го гурва ли Евангелието за силата на злото, за борбата с него, за отричането от света заради царството Божие?" А Евангелието е едно и също както

в 4 век, когато живяли великите основатели на християнския живот, така и сега, когато живем ние.

Има ли нужда да се осмислят житията на великите, празнувани пред свещениците? Сигурно всеки християнин ги знае, затова съм ще ги припомним и обобщим.

Св. Антоний, син на богати и благородни родители, като чуп в храма доведе на Спасителя кой богили мумик: "Ако искам да обрвям съвършен, иди, продай имота си и раздай на сиромаси, и ще имам скръвница на небето; на кой ден и върви след Мене" (Мат. 19:21).

Св. Антоний дръг своето имущество, уредил свещица на по-малката си сестра (родителите били вече починали) и започнал подвижническия си живот в пустинята около река Нил. От 20-годишен възраст подвижнически се борил с изкушенията, упражнявал се в дълготрайна молитва и се утробил на ангелия (монашеският живот се нарича равнонаглежски).

Този се мислил и се трудил, харвил се само с хляб и вода и то на всеки ден. Това продължило 20 години. Славата за необичайния му подвиж, чудеса и душа-спасителни наставления деляла в пустинята много зеничители на благочестието. Последвано около светцата се основали много монашески общини и скитове.

Св. Антоний сам да път в пустиня пустило на своите ученици в Александрия с цел да се отдалча от светския живот на общ, утешение и разумление. Първия път той бил в Александрия по време на гоненията на Максимиан. Св. Антоний утвърждал гоненията – един нървярвал за други, да вървят в пустиня, да "накават пред светците. Близо до една година прекарал в тези гледици и отпраща на ексил да пострада за вяра.

Господ го пийл и той се върнал пак в пустинята. Втория път

той отидъл в Александрия, за да обрвм арианското мнужение. Думите на великия подвижник направил дълбоко впечатление и утвърдил египетската епископско-монашеска. А той пак се оттегил в лубюмата си пустиня. Славата за неговите подвижи и чудеса била толкова голяма, че скоро кра на живота му целият тогавашен свят знаел за него. Починал в мир на 105-годишна възраст в 356 г. Църковата го прогласил светец, "честно до душа и плоть, земащ живот и небеси чекане, учител на девство, образец на въздржание, на монашеския стъп и востановление".

Св. Евтимий е роден в гр. Мелитина на гр. Ефрат. Обичнал монашеството и се отгаврил в Феусалии, като погубил светите места и се заселил в манастир. Там се отдал на непрекъсната молитва, труд и строго въздржание. Св. Евтимий бил дългачен в густината и се заселил в една гледица. Светият живот на подвижника, неговото смирение и кротост, съвразмерна и милосърдна като бичирити прилежлив към него много ученици. На това место възникнала велика община, наречена по-късно Евтимийска папра. Св. Евтимий се хранил само с овъта и медаль, никога не дагал, а спл или обдал, или пра, като се дръжал за едно място, отънало от въздржанието за този цен в згъла на мълчати му.

Господ наградил св. Евтимий с "чудотворство и пророчество". С молитва той извършвал дълга илюй работи, изгонил демони.

Като прекратил деня на своята служба той мисно се претавил в Господ на 87-годишна възраст през 473 година.

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Евтимий

Св. Атанасий

Св. Макарий

Св. Евтимий

Св. Атанасий

Св. Макарий

Св. Евтимий

Св. Атанасий

Св. Макарий

Св. Евтимий

Св. Атанасий

Св. Макарий

Св. Евтимий

Св. Атанасий

Св. Макарий

Св. Евтимий

Св. Атанасий

Св. Макарий

Св. Евтимий

Св. Атанасий

Св. Макарий

Св. Евтимий

Св. Атанасий

Чен на един остров и там обрвнал км Христа земното житие-зеничии.

Известен за своята кротост, милосърдие илюй на 30-годишна възраст през 391 г. Освен въздържаните молитва, ките четом и сега ("Божие зеничии", "Како да Те принасям" илюй др.) прп. Макарий е роден в с. Охрид на 6 октавля 50 Боседа, 7 насталиения, 2 послания, изпълнения с висока мъдрост и простота. Главният предмет в таку учението на Божията благодат.

Св. Евтимий е роден в гр. Мелитина на гр. Ефрат. Обичнал монашеството и се отгаврил в Феусалии, като погубил светите места и се заселил в манастир. Там се отдал на непрекъсната молитва, труд и строго въздржание. Св. Евтимий бил дългачен в густината и се заселил в една гледица. Светият живот на подвижника, неговото смирение и кротост, съвразмерна и милосърдна като бичирити прилежлив към него много ученици. На това место възникнала велика община, наречена по-късно Евтимийска папра. Св. Евтимий се хранил само с овъта и медаль, никога не дагал, а спл или обдал, или пра, като се дръжал за едно място, отънало от въздржанието за този цен в згъла на мълчати му.

Господ наградил св. Евтимий с "чудотворство и пророчество". С молитва той извършвал дълга илюй работи, изгонил демони.

Като прекратил деня на своята служба той мисно се претавил в Господ на 87-годишна възраст през 473 година.

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики, бивш епископ Александрийски, е роден в Александрия, илюй получил високо образование.

Той най-завдълбочено не само настоятелство в с. Саща. Писание, което го четил денно и нощи. Св. Атанасий бил ученик на Първия вселенски събор, илюйта вселенски събор, илюйта въздърно участие в събора св. Зарий. След зариш

Св. Атанасий Велики
свещениците от Никей в Александрия, 28-годишен, против волята му (той считал себе си за недостойно) бил избран за епископ. Нередко викан при избора: "Това е християнин, мъж боголюбив, един от подвижниците, истински епископ."

Оказвал не са имали такъв страдания и наумилим против него св. Атанасий, който изгонявал по това изключително духовно оръжие. Той казал "не с меч и стрели, не с употребата на яничии се отвърждава истината, а с убеждения и светл."

"Грънчав в Боседа, ангелоподобен яничии", той бил стъп и гледица обрвнал на Православията е истинско гледица, който изгонявал по това изключително духовно оръжие. Той казал "не с меч и стрели, не с употребата на яничии се отвърждава истината, а с убеждения и светл."

Той напълнил и първото живонопование на св. Антоний Велики, на когато бил ученик и ревностен последовател.

Какво отпличав тези велики хора от нас, които използваме силния Бог, илюйта съкрушението, същата надждат. Това е техник джован и яростен максимализъм, който толкова ригос на нас, защото сив нериштити и мълчавия.

Олга ИВАНОВА

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

Нов храм „Св. Козма и Дамян“ в с. Световрачене, Софийско

В центъра на село Световрачене, Софийско, се строи нов храм, носещ името на свети св. Козма и Дамян.

Местото, предвидено за обрвж квадратни метри, както се помни от най-старите жители на олоето. Там е било построено уединение с 3 стана. По-късно след януаря 1944 г. мнестовото предло страдала на частно лице, а местото било разделено и предложено на двама души, с които те разширили дварити си парцели. Оставащо мнестовото площ около 150 квадратни метра. По-късно мнестовото построило безстанна сграда върху тези 150 квадратни метра (мегзани "Подземничу").

През 1992 г. жителите на Световрачене учредили църковно настоятелство, което започнало настояват за връщане на мнестовото. Мнестовото провало разбичене. Магистрат бил демонстрирал, а мнестовото предложено на църковното настоятелство.

Още същата 1992 г. изготвил се подробна плана на църковно настоятелство. Мнестовото започнало от триглетното. Средствата осигурили дарителите: "Патриот" и мнестови "Св. Мина" с председател от Йордан, а също Дирекцията по Вероизповеданията км МС и като акт на съдействието. Магистрат изпратил на храма е Киро Нейчев, който започнал строежа и да пъща площ работил строеж. Ръководител на строежа е инж. Йосиф

Центъра на село Световрачене, Софийско, се строи нов храм, носещ името на свети св. Козма и Дамян.

Местото, предвидено за обрвж квадратни метри, както се помни от най-старите жители на олоето. Там е било построено уединение с 3 стана. По-късно след януаря 1944 г. мнестовото предло страдала на частно лице, а местото било разделено и предложено на двама души, с които те разширили дварити си парцели. Оставащо мнестовото площ около 150 квадратни метра. По-късно мнестовото построило безстанна сграда върху тези 150 квадратни метра (мегзани "Подземничу").

През 1992 г. жителите на Световрачене учредили църковно настоятелство, което започнало настояват за връщане на мнестовото. Мнестовото провало разбичене. Магистрат бил демонстрирал, а мнестовото предложено на църковното настоятелство.

Още същата 1992 г. изготвил се подробна плана на църковно настоятелство. Мнестовото започнало от триглетното. Средствата осигурили дарителите: "Патриот" и мнестови "Св. Мина" с председател от Йордан, а също Дирекцията по Вероизповеданията км МС и като акт на съдействието. Магистрат изпратил на храма е Киро Нейчев, който започнал строежа и да пъща площ работил строеж. Ръководител на строежа е инж. Йосиф

Центъра на село Световрачене, Софийско, се строи нов храм, носещ името на свети св. Козма и Дамян.

Местото, предвидено за обрвж квадратни метри, както се помни от най-старите жители на олоето. Там е било построено уединение с 3 стана. По-късно след януаря 1944 г. мнестовото предло страдала на частно лице, а местото било разделено и предложено на двама души, с които те разширили дварити си парцели. Оставащо мнестовото площ около 150 квадратни метра. По-късно мнестовото построило безстанна сграда върху тези 150 квадратни метра (мегзани "Подземничу").

Златка НИКОЛОВА

ДА СЕ УЧИМ ОТ ГРЕШКИТЕ СИ БИБЛЕЙСКИ МОНОЛОЗИ

ПРОРОК ЙОНА

"И биде слово Господне към Йона, син Амматае: Стани, иди в Нинива, град голям, и проповядвай в него, защото злодеецът на достигна до Мена."

Просто ме е срам да говоря за себе си, защото съм вършил такива неща, които виждам, че са неразумни.

Живял в топли времена. Неочаквано бе обхванало света. Нинива, този грамаден град, стоеше начело. Преховте му стигнаха до небота, та и Бог се възмути и рече да направи последица за тази цел вържи мене и един ден ми казва:

"Стани, иди в голям град и проповядвай в него, защото злодеецът на достигна до Мена". Но аз не исках за нищо на света да послушам Бога. Как да отида при тези презрени египтяни и да ги предпудревам, то ако случайно се покажат, да бъдат помирливи! Нека ги учим Бог..."

Но нищо не помислих, аз се пъгнах в дъното на кораба и се потопих да зная, като звах глава с дънната си. По това време капитанът на кораба ме намери и каза: "Какво се криеш тук, епа и призови твои Бог, както сториха всички морци, та дано да бъдем спасени!" После върнатите рече да хвърлят жребие, за да видят по кой вина е бурята. Разгърперих се, защото знаех, че аз съм виновен. С приморско сърце протекнах ръка и на ниво се падна жребията.

"Кажи ми, колко ти си, какво си стериал, какво е работата, от где си и кой си?" Казах ми, че съм евреин. Тогата ме погатаха цял до стират, та морето да утисне. А аз мислех, че ако претрляя, цялото кораба и ще пострада всички морци, а ако кажа, все може да се намери изход. И казах: "Харелете ме в морето, аз съм анионин!". Те обаче до последни сири се трудило, за да изпят на сушата, но всичко беше напразно. Тогата вихаха: "Стоп! Молим те си да не загинат поради душата на този човек и

не налагай върха на невинна кръв", и ме хвърлиха във водата. Още с падането си усетих, че ниваго големо морско чудовище ме намери, изхвърла над водата и се обърна направо към град Нинива. След три дни рибата ме изхвърли срещу този грамаден град.

Втори път Господ ми порочи да обиколя града, а за едно преминаване на града биха потребни три дни път, и да викам: "Още четирийсет дена – и Нинива ще бъде разрушена".

Стана точно това, от което най-много се боях. Жителите на града се покаха, наложили си пост, обидиха евреите. Царят също чу вестта, хвърли царските одежди, обиче вретиче и прогласи пост за човешки животни – да се покрят с вретича и да викат към Бога, за да ги покаяни в покаяне да се оправат от порочни си живот. И като видя Бог делата ми, помисли ми и уничижи града.

Светът ми беше чужд и много негоден, и викан към Господа: "О, Господи, не казай ми това, още когато тоах в отечеството си и затова исках да избягам в Тарсис, защото знаех, че Бог е милостив, жалостив и дълготърпелив..."

Затова, мила Те, кажи ми жито, по-добре да умра, отколкото да живея... И азехъв ван от града, наравних си колба на височината и чаках да видя какво ще стане

с града. Дано Господ изпрати закана си и го разруши.

И ето, пред колбата ми като по чудо израсна една такава и пуна големина както чандир, и ми гавеза сеника на главата. Парализирах се и се почувствах. От гръб се вие дриг надолу, прораде стълбичко на тавката и чух викаше. И по това време, и повам горещият вятър. Слънцето ниваго гавеза ми и протрочнаха дра умра, некажи да живея. И ето Господ ми казва: "И Йона негоден за тавката. Ти поиска тавката, за която не си се трудиш, нищо си и наравил да расте и колте в един ден, нито си и умрял. А аз трубиеше ли да не пожаля града, и колто има повече от 120 000 души, които не покаяват към а дясната и кой е излязъл ми рика, а останало, а добитка?"

Видях много гавезата си – отпах се да избягам от Бога и не изохв да излязти. Божествата вляга.

Светът ми е следният и ченка всички те запомни. Биваство от Бога чина. Има овано направо тук. Рано ми казано пак при Него си се върнем и волата Млу ще изпосла друг миход нима.

Св. мъченик Неофит

В древния град Никей, в малазийската област Витания, живяло благочестиво християнско семейство на Теодор и Флоренция. Те бяха Богобоязнен и благоговейно съблюдаващи Божиите заповеди. Роден им се син, колкото и нарече Неофит. Слънчево и благоудно дете бил той. Провъстан от светото Кръщение и възпитан по християнски, Неофит проявил още от малък изключителни възрастта си качества.

Колкото 10-та му година, когато детето вече херело на училище, в него се проявила особено Божия благодат за чудотворство.

Неофит вземал от дома си храна и я разправал на бедните си съученици. Докато те се хранели, той стоял на източната градска врата, червал върво в кръст, колчаните пред него и се молел: "Уроди Богу Писмо момичето умрело с ръка измачаната. стона и оттам бликна вода, за да утолят жаждата и жемдата си. Това се постваряло много път, но малкият чудотворец строго забравявал на другите деца да ракуват комуте и да било за видяно."

Най-голямото чудо, извършено от Неофит, било възкресването на собствената му майка, която починала внезапно.

Колкото била 15-годишен, Неофит заемал на планината Олимп в пащарата на отроци лав. Там колкото било заведено от него да бъде гълъб и после ангел се грижел за прихраната му.

По това време симилатори в Римската империя били гонители на християнството Диоклетян (284-305) и Максимиан (284-305).

По време на излизане египетски правителственици в Италия Лавий и Вар устроили всазаордо жертвоприношение на идолите по случай признателност на двамата симилатори в областта. В цяла Мала Азия гонимите християни било в пълна сила.

В разгара на шумното граванство извършено по чудесен начин, пренесен от ангел Бога, на градския площад се появили юнаци Неофит и Лавий, оясно от небосна светлина, за да свидетелстват пред всички истинността на християнската си вяра.

Всички изпаднали в удушаване от гледане юнаци, проявили дръзки изобличение на египетските зери в неодоушените идолни и благоговейно възхвалявали истинския Бог.

Обезуми от гняв, Лавий наорвано увещавал младия Неофит да принесе жертва на идолите. И макар че употребил всевозможни изгавани – лобод с волски жели, поливане на раните с оцет и сол, тридневно джане в египатска пещ – урвателният младик не можъл да спомни удивителния мъжвик на Христа. А след като менакастричани и свирелият глв, пунасти на арната, за да го разкаят, кратко летявил в нисета на юнацата, един зарподелен египетски с удр на колелото си промърчал младия Неофит.

Така юнацата мъченик прославил Бога със смъртта си на 21 мари 280 г.

Иконом Ст. ЕНЕВ

Преприказе Зоа ДИМИТРА

МИЛИ ДЕЦА

Вълшебни очила

Мили деца,

Днес ще ви разкажа приказка за едно момиче, което искало да има сищите очила и ги получила от един Вълшебник. Само че, щом ги спомнил видял, кой вече не можъл да ги сваля. И знаел ли какво станало? Човешките сърца се откриват пред него и всичките си мисли и пожелания. Момчетът открил в тях обаче мно-

го повече лоши мисли и желаниа, отколкото добри.

Чрез своите очила той пронаквал в сърцата не своите най-изпитани, най-верни и любими приятели, но навсякъде намисрал недобротам и несправедливости. Тъжни и мрачни мисли започнали да посещават юношата. Той станал студен и недоверчив към хората. Приятелите му, които не можли да разберат причината за такава промяна, отнарко се учудвали, аргочували се, но накрая го изоставили сами-самички. Юношата страдал от самота и неразбирателство, но не искал да гледа на хората както преди бие очилата. Сега те му изглеждали много по-лоши от самия него. В своята мъка той дори започнал да се моли на Бога да му врати здравето.

Но вместо здравето му се явил притресен светъл ангел с кроки сини очи, изпълнени с обич, и казал: "Дойдох да та помогна и да те изведа от таяка заблуда. Ти търкоши съвършенство у другите. Но дали може да го намериш оми, който сам в пълен с недостатъци? Разгледай най-напред своето сърце и после – оскърднати бляжички, ако посмиснеш!" С тези думи ангелът докоснал вълшебните очила и юношата видял собственото си сърце с

всячки мисли и пожелания. И сърцето му се оказало много по-лошо от всички останали.

"Боже, какво съм пронаквал! Проща ми, изважи ми и очилата паднале на земята.

Ангелът казал: "Обичай ближните като себе си! Това евока Господ. Старай се да процуриш недостатците на другите хора и така ще видиш щастие на земята и простиен на небота, когато дойдеш часът за това!"

Юношата изпълнил повелението на ангела и отпаднал всички хора му изглеждали по-добри, защото той поемал както в сърцето на собственото си сърце. Сега се стареел да търси и всички намисрал в сърцата добрите страни, а чрез това и самият той станал по-добър и по-щастлив.

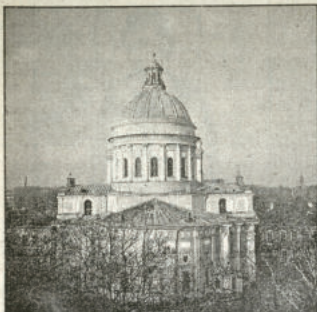
След като разваляла тази приказка, бабата се обърнала към замислящата внучка: "Разбери ли приказката, колкото момичет? По-добре е да гледам себе си като през омиа очила, а другите – бах тах. От Господ ни е заповядано да обичаме ближните, а не да търсим в тях лошото. Како виждаме собствените си недостатци и грешки и като ги изправяме, щр ставаме по-добри и по-щастливи."

Преприказе Елена ИВАНОВА

ПО РУСКИТЕ СВЕТИНИ

Пътни бележки

Катедралата на Александър-Невската лавра

САНКТ ПЕТЕРБУРГ

Продължение от бр. 2

да изтита благодарно миро.

Благодариме на Бога за великата Му милост към нас, грешните, че ни удостои да станем свидетели на още едно от дивните чудеса през XX век, чрез които Той укрепва сърцата на всички, които искрено се стремят към обичине с Него.

В жадните ни за благодат души се разгаряше все повече копнежът по монашеския архипелаг Валаам. Вероятността за се добером до църта си обаче беше твърде малка – през тези дни там започна епидемия от дизентерия.

От Киев до Санкт Петербург пътувахме две нощи и един ден. Озовахме се във Валаамското подворие. Службата бе към своя край. С наслада послушавме протоянон, възбено молитвено певне, добожлаващо се до Девноруското.

Щастлива бяхме да се поклоним на мерцопчатата икона на св. Богородица. Само няколко дни преди пристигането на в подворието, на празника на св. първоуниверсалния апостол Петър и Павел 1995 г. от иконата започнало

Макар че стоиме в Санкт Петербург само един ден и половина, ние ще помним до края на живота си това, което чуваме и виждаме.

Уж момчетата бяха настанени, а момичетата – в йоановския женски манастир.

С градския транспорт дотувахме около час от Валаамското подворие до Йоановския манастир. На стотина метра пред обикнатата гмурта спира, за да се полюбува на величината на грандиозния архитектурен ансамбъл, с мощна притетавана сила.

По вънзайската стил и обща конструкция обикнат бе доста сходна със старинния български Руски манастир.

Обеено то тук е, че храмът издига кубета върху четиритажна сграда. На долните етажи се помещавало монашеското обществено даче на XIX в.

След пронасяването на манастира от държавата само до преди няколко години в бившите жили са се помещавали десетки учреждения. Около основната сграда се изнасят допълнителни 4-5 етажни здания.

За съжаление не можехме да посетим паракласа на родния ни светец св. Иван Рилски.

Известно е, че светецът на Русия от 19 в. о. Иван Кронщидски особено е почитан Рилският чудотворец и в носот името му.

Словома в крнтата. Мощите на св. Иван Кронщидски са в мраморна кула. Помещението е ниско и широко. Тамант може да се докосне с дигнатата ръка. Мирожество постоянно завлядени свещници и вазе с цветя говори за всенародната любов към светеца. Манастирът се възражда в последните 50 години. Сага тук се подготвяло 50 години.

Посрещката ни с викария и уважение. Зарадвахме се на изтудната-атумията Серофимия, на около 40 години, която е идвала в България заедно с руския лярар Александър II. Нагостиха ни с крпифена сула и рибя. Показано на нас бибаното. Службата на Йерусалимския титик продължи 3-4 часа. Присъстваха миряни на различен възраст. Голяма част от верещите стока смирено в задната част на храма, като изваждаха реди си за изловед. Църквата глътка тихина. Дръгто поредният Богомолец се изловедил, останалите стока чинно и се молеха искрено и сиредно.

точено.

По време на богослужението помагаша момичета от 10 до 15-годишна, облечени в черни, дълги, извадени роби и островащи шапки. Това са деца сираци, дадени на възпитание в манастира. С тяхва оджде са се обличали и двете сираци в Дивеевския манастир, основа от св. Серафим Сароски. Делата следва да реди, при мнествоващи аствала климатна, изваждаха и приборча Богомолещите книги, чистеха свещниците. Всичките си послушания извършаваша сериозно и безшуно.

При позоваването на сирордиха по старшинство: първо монахинята, после послушничката и накрая двете сираци.

Можехме да видим и храма, посветен на Сиоленската икона на св. Богородица. Укрено е в силно бело-златиста и изважда ма. Създавателите сакш са постигнали материализирани на невидимата небесна църква. Характерна особеност на Сиоленския храм е съчетанието на величествеността красота на външната украса с топлата молитвеност, която ясно се усещат от чувствителните души със съзерцателна, мистична нагласа.

В наши дни храмът има три престола. Главният е в чест на Сиоленската икона на Божията Майка, северният – в чест на иконата "Достойно ест" или "Милваща", и южният – в чест на свята бляваща Ксения Петербургска.

В иконата вляво от царските двери се намира Сиоленската икона на Божията Майка, която на чудотворната икона, изписана от самия св. ап. и аригелист Лука още по време на земния живот на св. Дева. Сиоленската икона е изгрянала в ролята в руската история. Чрез нея Божията Майка извадила благодатната си помощ в заштата на Русия от нашествието на чужди завоеватели: от татарите през 13 в., от полците през 15-17 в., от французите през 1812 г.

Ежегодно в деня на храмовия празник – 8 август – кръстен чук със Сиоленската икона обикаля около храма.

Клирът при Сиоленския храм се извалява от микрофон протояерей, включва в свещениците, двама дякоци и двама канонирис. При богослужението

Бляк Ксения Петербургска

пужав миряни и деца. Клириците в всички храмови служения образуват голямо здравно семейство, съединено с братска любов и пазещ добрите традиции.

Тук, в Санкт Петербург, на Сиоленското гробище в гробът на тачната от църквата православния свят подмолжничка от 18 в. бляваща Ксения. Данните за нея са оскудени. Бляваща Ксения се родила между 1719 и 1730 г. Предполага се, че е от благороден произход, понеже била омъжена за полковник Андрей Фьодорович Петров, първоран левей. Полюбил сългун на Ксения водил доста разгулян живот и внезапно починал, без да може да се преобщи със св. Татина. Младата жена на 26 години остава вдовица. Тогата та извалява спомен катарис. Светската жена се превръща в неистовка и в отшелничка, понасяла крпна със плещя тежкия кръст на крпостното и името на Христе и до съвременното на душата на любовния сългун. Паметта ѝ се чества на 6 февруари. На повестния събор на Руската православна църква през юни 1988 г. бляваща Ксения е причислена към лика на свещите.

Многочисна са чудесата, станале чрез нейното молитвено застъпничество, както по време на земния ѝ живот, тъй и след преселването ѝ във вечността.

Елеят от кандилото на гроба ѝ и самият ликут около него понават на десетки християне да получат изцеление с вера.

Следва

Тиха СТОЯНОВА

Йоановският манастир

Нима човекът е само подвижна кутия или самодвижещ се комин, както сприведливо измисля да опрличава предшества и непрекъснато потиска хората? Предкидано не прекрочава към змяната и отсича, така да се каже, от душата нейните крила. А погледните кляво висок е бил ползватъ в всички постинци и въздржничества Те като орли са се разлеяли в небесите; те, всенародните, са живявали с ума и сърцето се на небесата, слушали са неизреченото словеса и там са се научили на божествената премъдрост.

Вие, които толкова много обтвнватте в този живот страданията на талото и скърбите на душата, които толкова нежно се грижите за своята плът и угажате на душата, защо не се грижите за избягване на вечния огън, защо не пазите по-умислен, отскопото змяна, стиващите огън? Защо не се стараете да възбегите вечните скърби? Хлопотите, обрнете се! Да, непомисляно ще бъде.

Св. Иван Кронщидски

БОЖЕ, МИЛОСТИВ БЪДИ

На Тебе слава, Господи Веселити,
на Тебе и на светлото Ти име.
Ти, Господи, създаде невестите
и нас чрез Словото Си сътвори ни.

Донатак ни примажки втсровете,
в очите ни живявото хвърля дни.
И често ние вместо към Небето,
към скритите пресавица вървим.

Любов и въздрство, Боже, водери ни,
спрната си с Духа Си освети:
да славиш вечно святото Ти име,
да ни обичаш вечно, Боже, Ти.

Бъди Ти милостив към нас, земята.
И пак, и пак Ти милостив бъди.
Не ни наказвай според Твоятая святост,
а отвори ни райските врати.

Калво ЧАДЪКОВ

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО
за "Църковен вестник" и "Духовна култура" за 1996 г.
Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв.,
а за "Духовна култура" е 200 лв.
Молим съветите да се изпращат с пощенски запис,
в който да се изписва точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА

СВ. СИНОД, София – 1090
ул. „Оборище“ №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА
КОЛЕГИЯ

Банкова сметка на Синодалното издателство на БПЦ
КРЕДИТНА БАНКА – А.Д. код 680 96 801
сметка 100 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.
12 месеца – 500 лв. 6 месеца – 250 лв.
3 месеца – 125 лв. 1 месец – 42 лв.
Цена на един брой 10,00 лв.